

pital var utilstrækkelig. Men i 1795 foresaldt der en Ildbrand, som langt oversteg Brandforsikringsfondens Kræfter. For nu at sætte Brandforsikringsfonden istand til dog at give de Vedkommende Erstatning, maatte Regjeringen gribe den under Armene, deels ved egne Opoffrelser og deels ved at gennemføre en Plan, hvorefter Erstatningen blev fordeelt paa en lang Fremtid. Der blev udstædt Annuiteter af Brandforsikringen, som efterhaanden skulde afløses, og med Hensyn til dem blev der paalagt en betydelig aarlig Assurance=Præmie. Dette Arrangement var i høj Grad heldigt og vel beregnet og vakte vist ogsaa almindelig Tilfredshed. Men i og for sig, naar man tager det blot juridisk, saa gik man de uafbrændte Bygningers Tære for nær; thi de kunde da allesammen være gaaet ud af Assurance, der indtil 1795 var frivillig, og have sagt, at de Intet havde gjort med den lidte Skade. Da Brandforsikringsfonden derhos ingenlunde endnu havde forvundet det store Tab, som den havde lidt 1795, saa var der intet Naturligere og og Billigere, end at Regjeringen nu maatte anvende andre Midler for at sætte den istand til at give Erstatning. Jeg vil ikke tale om, af hvor stor Interesse det var, at Kjøbenhavns Indvaanere, der havde lidt saa overordentlig Meget ved det fiendtlige Overfald, fik Erstatning for deres afbrændte Bygninger. Det var af disse Grunde, og ikke fordi man ansaa Spørgsmaalet som tvivlsomt, at Regjeringen greb ind med de Bestemmelser, som bleve tagne i Aarene 1808—1809. Jeg seer altsaa aldeles ikke, at der er Noget i, hvad der forhen er passeret, som taler for, at Skade af fiendtlig Overfald ikke skulde være Brandforsikringsfonden vedkommende. Der er heller ingen Feie til den Paastand, at det var af Mangel paa Omhu for Interessenternes Lary, at denne Skade ikke blev udelukket. Det var netop i Interessenternes Lary, at den blev indbefattet. Kunde man have gjort Regning paa, at Staten ellers vilde have overtaget den, saa vilde det vel have været bedre for Interessenterne at blive frie derfor; men, da man ikke kunde antage dette, saa var det jo ganske i Bygningseiernes Lary, at den indbefattedes under Brandforsikringen. Det er ogsaa

saa paa mange andre Steder Tilfældet, og et almindelig antaget Princip, at alle Brandskader, der ikke ere udtrykkeligt udelukkede, anses for at være medindbefattede. Min ærede Nabo (Blekingberg) erkjender ogsaa, at der ikke er nogen egentlig Retsgrund, for at Assuranceanstalterne skulle igjen have Erstatning af Statskassen, men han mener, at der er en Billighedsgrund til at komme disse Brandforsikringsfonds tilhjælp. Dersom disse, for at udrede Erstatningerne, havde behøvet et overordentligt stort Tilskud af Interessenterne, saa kunde der have været nogen Anledning til at hjælpe paa dem, men det er ikke Tilfældet. Den Brandforsikringsfond, som kommer til at udrede den største Sum, den er i en saadan Tilstand, at det næsten ikke kan medføre mindste Ulempe for Interessenterne, at Skaden erstattes uden Hjælp af Staten. Denne Brandforsikringsfond, der for noget over 30 Aar siden Intet eiede, eier nu rigeligt 600,000 Rbd.; derfor er ogsaa Assurance, som i 1807 blev bestemt til 20 sk af hvert 100 Rbd., nu kun 10 sk af hvert 100 Rbd., og det endog kun i de første 20 Aar, saa at, naar man i 20 Aar har erlagt 10 sk aarlig af hvert 100 Rbd., som Forsikringssummen udgjør, saa er man fri for videre Contingent. Det er altsaa en overordentlig tempelig Assurancepræmie, der betales i Kjøbstæderne, og den behøver ikke at forøges, fordi man afgiver en Sum af henimod 150,000 Rbd., thi man beholder dog en Sum af 4—500,000 Rbd. tilbage. Brandforsikringen kommer da omtrent i den samme Tilstand, som i Aaret 1841, da man ved Placaten af 5te Mai gav de Forsikrede betydelig Lettelse i Assurancepræmien, og, falde der ikke uheldige Aar i en nær Fremtid, saa vil Assurance, ligesom den har faaet en Tilvæxt af Mere en 100,000 Rbd. siden den Tid, letteligt kunne forvinde det Tab, den lider nu. Men, skulde det komme dertil, at man igjen kom til at forhøje Contingenten, Noget, som dog efter Placat 5te Mai 1841 vil bestaae deri, at ogsaa Bygninger, der have svaret Præmie i over 20 Aar, skulle atter indtil videre give 10 sk . af hvert 100 Rbd., saa var det vel heller ikke saa betydeligt. Jeg kan altsaa aldeles ikke beklage, at denne Bestem-